

„Postopi gor! Kaj neki dela tako dolgo,“ je dejal naposled ženi Cili. „Reci, da ga pričakujemo in da je gospod župnik tudi še tukaj.“

Žena je odšla, dasi nekako nerada, a se je kmalu vrnila.

„Na postelji leži in gleda v strop,“ je dejala. „In ko sem prišla, je zarenčal, naj ga ne motim!“

Jakob Klander jo je gledal debelo in nekaj časa ni odgovoril.

„Kaj hočemo, čudak je bil vedno, danes pa je še truden. Daj, prinesi, kar je pripravljenega,“ je velel ženi skoro jezno. „Zjutraj sem mislil, da bomo boljše volje,“ je dostavil mrmraje.

Takrat se je župnik ozrl v strop in z njim so se ozrli tudi drugi. Iz sobice nad stropom so se slišale Dominikove stopinje. Včasih je postal, a potem je hodil gorindol počasi in enakomerno . . .

(Dalje prihodnjič.)

Radivoj Peterlin-Petruška:

Sonet.

Pripeljal se v saneh je gozd božični,
zvené, drhté srebrni mu kraguljčki,
z nebes pa sneg kot biserni metuljčki
se siplje v praznični obleki lični,
da sprejme ga zaljubljena narava,
done nasproti mu zvonovi: „Slava!“

Pozdravljena, ti Božič rdečelični,
vsa v smehu, šumu, kakor polni uljčki,
blešče zobje, oči se ti: draguljčki
v opravi rožnih ust, črnin resničnih,
vsa praznična je tvoja polt snežena,
oddaleč mrzla, blizu tak ognjena.

A lepšega ni, kot v božični srepi mraz
poljubljati ognjenih dev obraz in stas.

